

(3 smukke Viser.)

En Herremand saa rig og bold.

Egen Melodi.

1. En Herremand saa rig og bold, han eier en Tønde
Guld, og mere har han i sin Vold, Til se en Pige huld,
En Parkens Dame ensom staa, Han talede til hende saa
Fallerallala, fallerallala, Hurra, Hurra, Hurra!
2. Af vakre Barn, hvad heder du, Sig mit dit Døbe-
navn; Kom sæt dig ved min Side nu, I den Blomsterdal,
Saa skal vi tales ved en Stund Fortrolig i en ensom Lund.
Fallerallala.
3. Mit Navn er Elen, og jeg kan Ei længre tøve her,
Thi Dagens Sol snart ned er gaa't Og jeg skal plukke,
Vær I Kurven, som jeg fik af Mo'r, Hun ventende i Hyt-
ten bor. Falleralala.
4. O, søde Pige, skøn og net, Kom lad os tales ved,
Og ved min Side her dig sæt, I Skovens Ensomhed; Giv
mig du Skønne, liden Kys, Vær ikke ræd for nogen Lyst,
Fallerallala.
5. Nei, jeg har lovet ved mig selv, Seg ingen Kys giv
bort, Førend den Dag, jeg skal staa Brud, og det sker in-
den kort, Og da skal Wilhelm have dem, Fra Barndommen
har vært min Ven, Falleralala.

6. O du er barmhilig, mild og from, Som saadant tale kan; Thi Wilhelm ved dog ei derom, Eiheller nogen And'n; Og du skal Penge faa, se her, Lad mig blot faa hvad jeg begjær, Fallerallala.

7. Ei er jeg falds for Glimmer, Stads, For Sølv eller Gulb; det kjøbes ikke, som man har ved evigt Slid og Nag; Et freidigt Bryst er mere værd, Det har jeg i Kat'kismen lært, Fallerallala.

8. Nei, jeg vil ei bedrage dig, Tro hvad jeg siger nu; Til Borgen skal du følge mig, Og blive skal min Brud; Pa Sølv og Perler skal du faa, Langt mer end du forstaar dig paa Fallerallala.

9. O nei, mig lokker ingen Ting, Af Sølv nok jeg har, Thi en Forlovels-Ring jeg fik Jo her for nogle Da'er Af Wilhelm, som jeg elsker omt, Og den har jeg ved Hjertet gjemt, Fallerallala.

10. Men vid, din Wilhelm fattig er, En Plads har jeg ham skænkt, Endstjønt den Deiligste du er, Har du min Stolthed krænkt, men Pladsen tager jeg igjen, Lev du i Sorgen med din Ven, Fallerallala.

11. Gjør hvad du vil, jeg lever vel, Om end blandt Sne og Is, Om jeg i øde Mark og Fjeld, Jeg søge vil min Spis', Naar jeg ved Wilhelms Side faar Henvandre mine Leveaar, Fallerallala.

12. Ei hjælper Smiger eller Tort, Det hjælper alle-fald, Og om end det skal ske med Magt, Et Kys jeg have skal Og til mit Bryst jeg trykker Dig, Førend du slipper ifra mig, Fallerallala.

13. Saa talte han og favnede Med Kraft den fagre Mø, Da raadte hun fortvivlende: „Frels mig fra denne Nød! O Wilhelm, Hjælp, Min Hjertens Ven! O, kom! o kom dog strax herhen,“ Fallerallala.

14. Og Wilhelm kom, den Herremand Slukøret for affted, Og Elen favned Rebberen Med salig Kjærlighed. Saa omt de elskede de to Og var hinanden evig tro. Fallerallala, fallerallala, Hurra, Hurra, Hurra!

Skjon Clara og Alfred.

Mel.: Kong Ring sad glad i Heibent.

1. Skjon Clara sad alene saa sorgesuld ud paa Kvæld,
Fra hendes Dine vene Der randt en Taarevæld.
2. De Kinder var saa blege, Ei mer som Rosen rød,
De fjælne Blikke lege Ei mer med Elfskovs Glød.
3. Al, Barmen hoit sig hæver! Hun støder Sukke ud.
Dg be'r mens Læben bæver, Saa varmt en Von til Gud,
4. Hun beder, mens hun skuer Mod Himlens Stjernehaar:
Slut Livets Gnist som luer; Thi svar min Kummer er!
5. „Haardt Skæbuen mig har prøvet“, Saa klaged' arme
Mo,
„Min Alfred har den rovet, O Fader lad mig dø!
6. O, tag mig til din Himmel, Der finder jeg ham vist
Jeg hader Jordens Brimmel Med al dens arge List.
7. Mig piner Livets Smerte Saa grunt paa denne Jord;
Føst briste maa mit Hjerte! Al Himmel! hør mit Ord!
8. Jeg Alfred kan ei glemme, min Veiler gjæv og hold
Hvem Graven nu mon gjemme Saa blodig, stiv og kold“.
9. Ung Alfred var just falden I Krigens hede Stund, —
En Kugle ramte Skallen Saa den gik strax isund!
10. Men just som han blev rammet Dg faldt i Dødens
Favn,
Man hørte Læben stamme Hans elskte Claras Navn!
11. „Hils Clara“, saa han sukker, „Min stakkels unge
Brud!“ —
Hans brystne Die luffes, — Dg Livet sluffes ud.
12. Paa Valen ligger Leg'met, Men Sjælen er hos Gud;
Der bor Enhver, som segnet Paa Fædrelandets Bud.
13. Men Alfred vil man sige, Han stred med Lovemod,
For Fædreland og Pige Slog varmt hans Hjerteblod.
14. Hvor Krigens Tummel bruste, Hvor hedest det gik til,
Hvor Preuserkugler juste, Var helst hans Liv paa Spil.
15. Hvor Alfred kneised modig og hoved Sværdet brat,
Der gik de Preuser blodig Midt ind i Dødens Nat.
16. Men Clara fandt sin Alfred I Himlens Høje Sal;
Thi forend Solen fremgled, Var endt den bitre Kval.
17. Hift mødtes nu de tvende I Herlighed og Glands; —
Af Engle raffles hende En deilig Brudefrands.

En ny Opflags-Vise.

Mel.: For Fuglene hvor yndigt de sig synde.

1. En Pige fængslede mit unge Hjerte, Men hun forvoldte mig her nu stor Smerte, Jeg tænkte ikke paa saadan Drif at faa, Som jeg for hendes Skyld udtomme maa.

2. Vi havde Kjendtskab fra de unge Dage, Hun svor mig Trostskab til som Egtemage, Men hendes Løfte fra hendes Hjerte svandt, En anden Elsker hun sig nu opfaandt.

3. Ja tvende Aar monne nu henfride, Førend jeg fik fra hende dette vide, Da svandt min Glæde, Thi hun den første er, Som jeg oprigtig havde hjertefær.

4. Men Glædens Sol den lod sig nu fordunkle, Den neppe mere her for mig vil funkle, Thi hendes Minde sluktes aldrig ud, Førend jeg faar fra oven Vandrebud.

5. Min Pige jeg kan ikke det fordølge, Du vil mig paa min Vandring stedse følge; O ve, min Pige, jeg tænkte ikke faa, At du mig vilde her af Tanker slaa.

6. Du maaste tror, at Lykkens Sol vil mere Nu følge Dig om Du fik mig siklere, O nei, min Pige, Thi Lykkens Stjernerlands, Den er ustadig som al jordisk Sands.

7. Vi sad faa ofte ved hinandens Side, Den Tid den monne da faa sødt henfride, Og kan Du huske den Glæde da vi nød: Du da dig ofte satte paa mit Skjød.

8. Med Mund mod Mund vi mødte da hinanden, Og ofte talede om Egtestanden; Min Lyst og Glæde var kun at finde Dig; Men Sorgens Skyer oprandt snart for mig.

9. Mit Dnske er til Gud for Dig saa gjerne, At Lykkens Sol og Lykkens blide Stjerne Vil medfølge udi Din Egtestand; Levvel fornøjet med din Egtemand.

10. Saa vil jeg Dig mit sidste Farvel byde, O at vi maatte faa den Glæde nyde, I Glædens Volig, vi sees ei her igjen, Jeg til Amerika mig agter hen.

11. Thi her paa dette Sted kan jeg ei være, Farvel jeg siger alle mine Kjære; Og Du min Moder, om Lykken følger mig, Da skal jeg vistnok sende Hjælp til Dig.

12. Jeg endnu har en Ting til Slut at sige, Til Dig, som her i Livet var min Pige, Ved Gud om Naade for din Svigagtighed; Snart kan det ske Din Livssol daler ned.

Haand-Drgler

istandsættēs. — Brugte Drgler kjøbes og sælges. — Gamle Romaner kjøbes og sælges. — Glasstøi og Poreclain limes og sammenbrændes. — Stort Udvalg af Biser og Morstaktsbøger hos Theodor Rose, Smorsalmindingen, 3die Hus fra Strandgaden, Bergen.